

Napkelte

Jani éjfél után visszatért a magaslesről és felkeltette a többieket a Duna partjához közeli vadászházban.

A szóra Boráros fürge mozdulattal ugrott fel az ágyból, akárcsak két fiatal vendége, akik vadászok szerettek volna lenni.

Ernő gyötrelmes, kínlódó nyújtózkodással búcsúzkodott még néhány percig a fekvőhelyétől.

– Látszik, hogy nem vagy vadász! Most légy férfi a talpadon, fürgén ki az ágyból, egy-kettő! – szolt enyhe gúnnal a hangjában Boráros. Ő igazi falusi embernek látszott, aki sokat tartózkodott kint a természetben.

Ernő csodálkozva, szóltalanul nézte útrakész vadásztársait, akik már nyugtalanul várták, hogy feltápáskodjon az ágyról. Az arcán látszott, hogy legszívesebben tovább aludt volna még a friss levegővel átjárt vadászházban. Nemigen akaródzott neki kimenni szarvasbikákat lesni.

– Miért jött ez ide? – kezdett türelmetlenkedni Boráros. – Úgy tűnik, nem nagyon érdekli a vadászat. Jobban járna, ha nem is kerülne a szemem elé – morogta, miközben a félálomban ásító férfit figyelte, ám eszébe jutott, hogy épp ő hívta meg a vadászatra jó pár hónappal korábban.

Ernő nagy nehezen legyűrte az álomosságát. Sokáig keresgélte a cipőjét, amit végül az ágy alatt talált meg, így végre készen állt, hogy ő is elinduljon az új vadászegyenruhájában. Átlagos testalkatú, szemüveges, barna, göndörhajú, jó modorú városi ember volt.

A Dunába torkolló patakon csónakkal keltek át a túlsó parton húzódó erdőbe, ahonnan egy kiszáradt mederben indultak a tisztás felé, amit napközben a halászok is gyakran felkeresnek. Éjjel viszont a szarvasbikák csatatere és nászhelye a tisztás.

Szeptember vége felé járt, az őszi erdő már cserélni kezdte az öltönyét. Az új dunai gátépítés nyomai alaposan megváltoztatták a környéket. Az erős holdfényben is látni lehetett a faleveleken, fatörzseken és a bozótton azt a színtónust, amely már a hervadásnak indult erdő mélabúját jelezte.

Kitárult előttük a festői szépségű táj, a távolban falu a templomtornyával. Még távolabb a Duna magas töltése húzódott. Látszott, hogy néhány órán belül a fel-

kelő Nap már nem a forró nyár melegével süt majd erre a tájra. Ernő ezekből nagyon keveset érzékelt.

Boráros folytonos kérdezősködéssel zaklatta Janit, aki a legfiatalabb vadász volt. Az ifjú azt is elmondta, hogy amikor elkezdett sötétedni, egy nagy tizenhatos jött át az erdőből, átgázolt a sekély patakban a túlsó félszigere, ahol szembetalálkozott egy tizennegyessel. Azt csúnyán összeszurkálta, majd bement az erdőbe.

– Ezt mind láttad, Jani? – kérdezte izgatottan Boráros.

– Akkor igyekeznünk kell, Ernő! – biztatta őt. Jani nehézkesen lépegetett a csúszós mederben a többiek után.

Az út során látszott Borároson, hogy nem szeretne Ernővel egyedül maradni. Végül csak eljutottak a tisztásig, és ott szétoszlottak a tó körül.

Ernő egy vastag fa mellett bújt el két vadásztársával. Boráros távolabb ment a tó túlsó felére, ahol sűrű borok nőttek. Jani a sásba rejtőzött, és két fiatal társa is megtalálta a maga helyét.

Közeledett az éjfél. A hold igen magasról világította be a tájat. Nagyon hűvös volt, igazi vadászatra alkalmas idő. Csak itt-ott hallatszott rikácsolás és szárny-suhogás, az ide vízre járó éjjeli madarak hangja. Boráros sokszor állt kint lesben az őszi éjszakákon. Az éjjeli erdő titokzatos varázsa már nem hatott úgy rá, mint régen. Ezen az éjjelen más gondolatok gyötörték. Olyanok, melyek távol voltak az erdőtől, a vadaktól: a tisztás túlsó felén lesben álló Ernőn és a saját feleségén, aki ekkor nyugodtan aludt a puha, meleg ágyban.

Sokáig hűséges volt a felesége. Mégis hogy tudott így megváltozni ez a jó, kedves, szelíd asszony, aki mindig a szemefénye volt?

Hol volt már a harmonikus otthon, a család melege? Kitaszítottnak érezte magát. Mindig az a gondolat nyugtalanította, hogy a közös életük szépsége, értéke, öröme csak úgy elfusson a előle – valaki mással.

– Az a ribanc! – pattanásig feszült benne a harag.

Hónapok óta nem volt nyugalma, amióta megtudta az igazat, és a gondolataiba is folyton felbukkant az a másik, akivel a felesége viszonyt folytatott. Az egyik néhány kilométerre, a másik a tó túlsó partján, egy nagy fa mellett. Másra nem is tudott koncentrálni, csak rájuk.

A hímszarvasok bögése és csörtetése hozta vissza őt a jelenbe. Csodálkozva nézett körül, mint egy kiszántott egér. A tisztáson jelentek meg a szarvasok, akikre olyan sokat vártak. Megkezdődött a nászi gyülekezés, a szerelmi párviadal.

Egy hatalmas, sötétbarna tizenhatos, beképzelt bika meg-megsuhogtatta az agancsait, és a jobb első lábával megkaparta dühében a füvet. A körülötte mozgó teheneket és néhány olyan fiatal hímét fürkészett, amelyek még nem is gondolhattak a viadalra. Igazán figyelemreméltó állat volt. Még Boráros csodálatát is kivívta. Diadalmasan forgatta az agancsát, mint aki minden kihívásra készen áll! S az jött is, egyenesen felé vágatva.

Egy óriási tizennyolcas büszkén, határozottan rontott a vetélytársa felé, lehajtva fejét, agancsával felé szúrta. A másik meghátrált előle, majd egész testének erejét beleadva próbált szúrni. Összeakadtak az agancsaik. Néhány percig dühöngve, felbőszülve rángatták egymást. De a jelenet inkább volt komikus, mint magasztos. Majd hirtelen engedtek az agancsaik, s a nagyobb bika az ellenfele mellé lépett, és agancsát mélyen az oldalába döfte. De olyan mélyen, hogy egészen a belek közé hatolt a szúrása. A megsebzett vad feladta a küzdelmét. Fájdalomtól reszketve elvánszorgott. A győztes bika követte őt a tisztás széléig, lökött rajta még néhányat az agancsával. Ezzel fejezte ki megvetését, ahogy az ember a földön fekvő megrúgásával. A bika ezek után visszatért diadala színhelyére, ahol a tehenek izgatott alázattal fogadták.

Boráros mindezt érdeklődés nélkül szemlélte, lövésre kész fegyverével a kezében. Mint egy mozgó festmény, úgy zajlott előtte az egész csata, melynek részletei nem is érdekelték, eredményével sem nagyon törődött. Helyette mereven figyelte a tisztás túlsó oldalát. A Hold teljes fényével világította meg kibiztosított fegyverét és a túlsó oldalon álló Ernőt. Szemüvege lencséjében megcsillantak a csillagok.

– Olyan nyugodtan áll ott, mintha tiszta lenne a lelkiismerete, és sohasem vétett volna senki ellen – merült fel Borárosban.

A bikák vérontó viaskodása alatt úrrá lett rajta is az, ami ezeknek a megvadult állatoknak a harcában is megfigyelhető, és ő is megsebzett áldozattá vált a nőstényért vívott küzdelemben.

A szarvaspárbaj nagyszerű látványa közben egy másik küzdelem úszott be elméjébe, melynek színtere, fegyverei és módszerei mások voltak. Bárók éjjeli mámor, mozgalmas nagyvárosok utcái, parkjai jelentek meg, ahol állandóan ott volt az a férfi, aki lassan, finoman, minden viaskodás nélkül, csupán hízelgő szavakkal, mosolyával, egyszerű jelenlétével kiszorította őt a felesége mellől.

E gondolatsor hatására szájába vette a puskája csövét. Ekkor ismét megvillant Ernő szemüvege a távolban. A célzókereszt most két célpont között tétovázott, a tehenek közt járkáló szarvasbika és tőle távolabb egy rémülten forgolódó ember között.

A fegyver eldőrdült. A szarvasbika megrezsent. A tehenek szanaszét szaladtak. A vetélytárs hangtalanul terült el a magas fűben. Boráros látta megtántorodni az alakját. Néhány pillanatig kiélvezte a bosszút, az ellenfél legyőzésének mámorát. A szarvasbika beugratott a sűrű erdőbe.

Mint egy villámcsapás, úgy futott végig rajta, hogy mit tett. Rémmülten ismét maga felé fordította a fegyverét, hogy ő is elterüljön fűben. Egy éles hang azonban megakadályozta utolsó szánt mozdulata végrehajtásában.

– Boráros úr, nagy baj van! Ernő bácsit eltalálta valaki! – kiabálta izgatottan Jani.

A zűrzavaros kiabálásra előbukkant Boráros a sűrű, magas bokrok közül. Lehajtott fejjel, szomorú képpel lépdelt a magas fűben mozdulatlanul fekvő riválisha felé.

A nyakán és száján kibuggyanó vér elöntötte annak arcát, vörösre festve mindent a test körül is.

Miközben a vállukon bevitték a holttestet a faluba, Jani a vadakra gondolva nagyot sóhajtott:

– Milyen kár, hogy ma egyetlen bikát se lőttünk!

Boldogság